

BARBARA CARTLAND

← ———— ———— →
ARMASTUS TORNIS
← ———— ———— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
Love at the Tower
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolevas raamatus on kõik tegelaskujud ja olukorrad täielikult välja mõeldud ning neil ei ole mingit seost tegelike inimeste või sündmustega.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Evelin Piip
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2021.

B10402921
ISBN 978-9949-82-826-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Armastus on kõigi jaoks ühesugune – ülev, jumalik ja taevalik –, olenemata sellest, kas elad lossis või talumajakeses.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1897

Robina Melville vaatas tõlla aknast välja ja ohkas. Päike loojus roheliste nõlvade taha, kui ta kiirustas oma koju Surreys Luckshamis.

Ta istus oma hoidja, nänni kõrval – vanema daami kõrval, kes oli kasvatanud nii tema ema kui ka Robinat ennast.

Ent Robina ema ei olnud enam temaga. Ema oli surnud eelmisel aastal ning isa oli olnud peaaegu hullumas, nii et oli saatnud Robina sõprade juurde Prantsusmaale.

„Nii on kõige parem, Robina, kullake,“ oli isa talle öelnud tol päeval, kui oli kutsunud tütre enda juurde raamatukokku tohutu suures korrapäratus hoones, mil nimeks Trentham House.

Kuidas Robina oli varisenud pisarais kokku sellal, kui isa oli istunud oma laua taga, öelnud talle pea-aegu kiretult, et soovib üksi olla, ning oli juba kirjutanud Pariisi oma sõpradele Lamontidele ning palunud neil Robina oma külalisena vastu võtta.

„Aga ma ei taha Prantsusmaale minna – minu koht on siin sinu juures,“ oli tüdruk protesteerinud, veel rohkem pisaraid mööda armast nägu alla veeremas.

Kahekümne ühe aastasena oli ta tundnud nii palju kurbust, kaugelt liiga palju ühe nii noore tütarlapse kohta.

Armastatud mamma pikaajaline haigus oli võtnud kõigilt lähedastelt lõivu.

Algul olid arstid öelnud, et see oli külmetus, mis oli ühel päeval pannud ema pärast tennisemängu valuagoonias kägarasse tõmbuma, ent ta kõht paistetas üles ning üsna pea sai selgeks, et see polnud sugugi külmetus.

Robina isa oli saatnud käskjala Šveitsi eriarsti järele ning mõneks ajaks oli tundunud, et ema kogub jõudu ja paraneb.

Ent hoolimata võimsa arsti arvetest ja arstikohvrist, mis suisa ägas tablettide ja ravimite, taimeliteotiste ja kuumade mähiste koorma all, läks ema olukord halvemaks.

Robinale meenus päev, mil ema oli kokku kukkunud ja jäänud voodisse, kust ta enam kunagi ei tõusnud.

Oli olnud kena juunipäeva pärastlõuna ning Trentham House'i aias oli peetud aiapidu.

„Te peate täna oma parima kleidi selga panema,“ oli hoidja talle öelnud, „teie mamma tahaks, et te näeksite oma külaliste silmis võimalikult võluv välja.“

Robina jumaldas valget suvekleiti, mille pihaosal ja varrukaotstes oli armas Nottinghami pits. Ta oli Londonisse sõitnud, et mamma õmblejad saaksid selle talle valmistada.

Kleiti selga tõmmates oli ta mõelnud, mis kokal neile varuks on. Kokk oli kogu maakonnas kuulus oma kookide ja küpsetiste poolest.

„Mis sa arvad, kas ka minuvanuseid noori inimesi tuleb kohale?“ oli ta hoidjalt küsinud, kui too seadis Robina juukseid üles elegantsesse prantsuspärasesse krunni ning kinnitas hoolega kõige peale tüdruku uue suvekübara.

„Ma usun küll, kullake. Pealegi on see väga eriline sündmus.“

„Ma loodan, et mammal on täna palju parem, sest ta nägi eile õhtusöögi ajal kohutavalt kahvatu välja.“

„Temaga on kõik korras nagu Norras, Robina – te ei peaks tema pärast nii väga muretsema. Tundub, et see Šveitsi arst on temaga imesid korda saatnud.“

„Aga ema vaevu sõi midagi õhtusöögi ajal...“ ohkas Robina, imetledes peeglist enda peegeldust.

„Teie emal pole kunagi suuremat isu olnud, mis pärast on tal sama sale piht nagu tüdrukuna. Tulge nüüd, Robina, teie mamma ja papa tahavad, et te allkorrusel saabuvaid külalisi tervitaksite.“

Robina jooksis allkorrusele ning nägi, et nende uksehoidja juhatas juba inimesi aeda.

Kõndides mööda roosidega kaetud kaarest, märkas ta, et ema vestles suurema seltskonnaga.

Kui kahvatu ta on, oli Robina endamisi mõelnud.

Kui ta lähemale jõudis, ema pöördus ja naeratas. „Kullake, tule meie juurde – lord Hampton rääkis meile just oma poja Roberti saavutustest Indias.“

Vana mehe nägu lõi särama, kui Robina üle muru nende poole astus.

„Robina, kullake, kui kena sa välja näed,“ ütles mees ja kukkus peaaegu kohe kõhima.

Leedi Melville andis Newmanile märku klaas vett tuua. Krahv oli näost erepunane, kui vee alla kulistas.

„Te peate mind vabandama, kullake, aga karde-tavasti ei ole ma nii hea tervise juures, kui peaksin. Need paganama arstid ei taipa midagi ega suuda mind aidata!“

Robina vaatas kohkunult, kuidas vanahärral oli enda kogumisega raskusi.

Ta oli krahvi juba lapsest saati tundnud ning oli plikana tema poegade Roberti ja Ellisega mänginud.

Robert oli kahest vennast vanem ning oli oma rügemendiga Indias – Robina polnud teda juba pikka aega näinud, tegelikult seitsaati, kui poiss oli Etonisse saadetud.

Seejärel oli noormees astunud Sandhurstis asuvasse kuninglikku sõjakolledžisse ning oli sealt saadetud Indiasse teenistusse.

Robina oli sageli mõelnud, kuidas Robertil läheb.

Ta mäletas teda kui pikka sihvakat poissi, kes oli hobustest kirjeldamatult sisse võetud nagu ta isegi ning oli alati oma venna Ellise pahandustest päästnud.

Robinale meenus, et Ellis oli halva iseloomuga ning teda polnud siin kandis mõnda aega nähtud.

Tundus, et Ellis oli Londonis.

Lord Hampton jõi vee ära ja nipsutas siis sõrmi. Peaaegu silmapilkselt oli tema teener tema kõrval.

„Too tõld ära, Brocklehurst, me sõidame lossi tagasi.“

Lossi!

Robina igatses, et teda kutsutaks seda vaatama, ent oli kuulnud kuulujutte, et see pidi olema oma kunagise hiilguse hale vari. Vanaks jäänud krahvil ei olnud selle jaoks ei aega ega raha ning nii oli selle kunagi suurejooneline torn murenema hakanud.

„Kas te peate juba meie juurest lahkuma?“ oli Robina ema murelikul ilmel öelnud, „teil on olnud vaevu mahti Robinale Roberti India-seiklustest rääkida.“